

Any XVII

Barcelona 28 Janer de 1904

Per conorre á un ball de máscaras
 desitja á un jove lluhit.
 Aquell qu' ab ella carregui
 ija quedará divertit!

JF

De dijous á dijous

Els Deus s' ensorran; las monarquías s' en van y las reals nissagas desapareixen de la terra. Els reys ja no son aquells sers extraordinaris, envoltats de misteri, inaccesibles á l' ull de 'l menestral... no son burgesos, com qualsevolga hom' y de 'l burgés tenen totes las fetas.

Ara com ara' dona molt que dir lo Kromprinz de Alemanya, que com cadet, s' ha enamorat d' una «Geraldine» cantanta qu' ha fet un succés á Berlín, no sols per lo molt bé que canta la «Manon» de 'n Massenet, sino per la fermesa ab qu' ha rebutxat las proposicions de l' imperial princep, si no anavan acompanyadas de «casaca».

Lo princep ha presa tan forta la caboría, que volía renunciar ceptre y corona... posant als alemanys á las «banyas del bou» després de tants y tants anys de anar darrera la seva unitat Germánica.

Sols que 'l emperador Guillem ha tret lo Sant-Crist gros, per privar á son fill, de fer una ezagallada... ¡per nosaltres ray!...

Després de fer ximpleras els fills y fillas d' en Carlos de Borbón, lo pretendent etern á la corona d' Espanya, que per tant bellas y sabudas no 'ns cal pas relatar, surten fent lo tonto els pretendents á la corona de França, encara mes platònichs que 'ls de casa nostra.

Allí en Felipet d' Orleans bis-net d' aquell altre Felip que va tenir la barra de votar la mort de son cosí en Lluís XVI per salvar la pell que tenia molt prima... s' ha donat á la plagacitat d' estimar mes á una tal «Fití» qu' es «virtuose» tocant lo violí y prou, si hem de creure las malas llengas, que per tot arreu n' hi han... d' estimarla mes, com deyam, que no pas á la seva muller llegítima l' Arxiduchessa Maria Dorotea.

Aquesta bona senyora somniant truytas ben segur, s' ha emprés de serio lo paper de «reyna» y diuen que 's vol divorciar de son marit, qu' en contes de representar seriosament lo paper de Rey destronat, reclotantse voluntariament en un castell de Normandia... se 'n va per aquets mons á passejar ab la «Fití» que s' anomena per fer mes tropa princesa Metternich-Windebourg. Aixís vesteix mes.

De resultas de haver volat l' automóvil pera prop de Saint-Polteu, s' ha descobert lo pastitxo... y lo trafech, demanant lo divorci la reina ultratjada, qu' ho volía dur amagat. Lo príncep ja hi ve bé perque diu que la seva dona legal, té las mans foradadas.

*
**

Fan corre la veu, qu' els regidors republicans, s' han d' oposar fermament á que 's fassin festas ab motiu de la vinguda del rey; y es ben clar que sent majoria á l' Ajuntament se farà la seva voluntat.

Ben fet farán mes que no sia aquest l' objecte primer de sa elecció per l' encárrech municipal.

La misió d' els regidors republicans, es mes enlayrada y cal que aprofitin lo temps pera realisarla. Prou paraulas... prou predicar. Vingan obras d'

aquellas que may mes han de morir y que sian las fitas qu' assenyalin lo pas de 'ls lliberals per la corporació popular de Barcelona.

Lo que cal es criar institucions beneficinas al poble, que sian fanal pel pervenir. Si 'ls reaccionaris s' han apropiat per ells y mouhen en son pró, la relligió, l' escola, la familia y lo cabal, mena d' armas menyspreadas fins ara p' els republicans, avuy en dia, ara que son majoria en lo municipi, tenen lo deute de guanyar lo temps malversat deixant anar las discusions falderas, olvidant cassinos y petitas tribunas de mesquins lluhiments per mostrar que son gent de bon govern, que saben administrar y que vetllan ab ull obert pe 'l benestar del poble qu' ab sos vots, han fiat la administració de bens y personas; qu' aquestas valen tant com aquells ò be mes.

Pecariám de massa pretensiosos, y á fé que no 'n som, si 'ns proposesim fer aquí un programa de quelcom qu' han de fer els republicans á l' Ajuntament. Ben segur que cada regidor te son projecte administratiu dins del cap, y no mes es de temer la plè'ora de pensaments que s' trepitjin y no se 'n realisi cap.

Per aixó han comensat tatxant 's minuts que poden durar 'ls discursos, á fi y efecte de no perdre lo temps xarrant, ab greu dolor d' en Mir y Miró, tant amich d' enrahonar p' els colzers y de perdre l' estona... no mes que per donars tons de sabi.

La justicia 's comensa á fer p' els de casa.

*
**

Aquesta ha estat setmana luctuosa per tot arreu.

A París s' ha mort lo pintor Mr. Geróme; un artista de cap á peus qu' ha consagrat tota sa existencia de 80 anys, al conreu de las arts. L' esculptura fou son encant y de jove l' havia tocadá, pero no ab l' acert ab que tocá la pintura.

Fou lo mestre del quadret de «budoir» quins assumptos de «género» graciosos y sempre distingits omplen els salons de la gent que s' hi gasta diners en aquellas terras, molt mes nombrosa qu' aquí.

Mes que colorista, fou Mr. Geróme un dibuixant de gust refinat y exquisit, sentne aquesta qualitat la que 'l feu brillar mes en els petits quadrets de saló, que en la gran pintura que havia produhit en abundó l' artista genial.

Com bon francès; era condecorat, mes sas costums patriarcales, sa barba blanca y la brusa del treballador que molts cops vestia sens afectació de cap mena, l' havian fet popular á tota la Fransa.

Ben segur que la bona memoria d' en Geróme, viurá eternament.

CALIXTE PÍ Y XARAU.

Intima

Tú prou que vas dirrho: fill meu; els pe óns que del cor no surten tots gastan veri.

Del amor no 't fihis... éll guarda traicions,

perdut li dius; ¡salvam y 't deixa mori!

¡Jo hagués cregut, mare.. trist, sense il-lusions;

ja envenenat moro... rahó vas teni!

ANTOLÍ B. RIBOT.

LA VUYTADA

Tant si 'm creuhen, com no 'm comenzo á tení 'l papplé (creuhen de aqueix conflicte que 'n diuhen conflicte rús-japonés, que fins me l trovo á las sopas, al llit y al water-closet; sense que may lo f vegi, ni 'l derrotero que pren; puig las invencions de Russia, com los plans del Japó, crech que son no mes que romansos per' entretení á la gent qu' encare llegim diaris y encare un xich de cas fem de lo que es la diplomacia qu' es un enganya beneyts, qu' es l' internacional timo de nacionals y extrangers y un motiu d' omplir quartillas tota sort de reportérs per defensá 'ls honoraris que 's guanyan.. sense fer res, inventant bolas infundis y abultant noves y fets

Aqueix ditzós ultimatum entre 'l rús y 'l japonés á mi 'm fa 'l mateix efecte que aquell parell de valents que armantse de nit y dia fan 'ls *tatus* en tot temps, pro tenint pó l' un del altre (fent veure qu' es al revés) s' amenassan de lluny sempre s' tractan d' alló mes lleig per medi d' intermediaris. fan cinquanta mil papers de la classe dels ridícols per cassinos y cafés, tabernas y *xeringuios* y, al cap-de-vall, may cap d' ells gosa á arriscars' cara á cara á provocarse pas gens perque si l' un te canguelis l' altre te po de dur gep.

Per xó la gent ja comensa á escamarse, francament, ab aqueix ditzós conflicte que 'n diuhen rús-japonés y molts al llegí un epígrafe tractant del Ex rém-Orient en la secció telegráfica dels periódichs de *quinzet*, passen per alt la noticia; perque sense llegí, 's té la convicció ben formada de que dirá lo mateix: «Que ha sortit un altra esquadra composta de tants vaixells, esperant la última *Nota* en virtut de certs extrems; qu' es la guerra inevitable, que are si, que no.. y res més.»

¡Tant de bó que un pá tinguessim que durés tant y tant temps!

*
**

¿S' héu enterat del projecte de la espléndida soirée que ha de celebrá al *Liceyo* lo més granat de la *crém* de la nostra aristocracia, es dir, la nostra!.. la d' ells?

Ab l' excusa de rendirne homenatge sorprendent, tribut espléndit de gloria á Wagner, lo certus es que al Lutero de la música farán serví 'l, fet y fet, de pantalla pe 'l recreyo sols dels amos del diner, per ferli aguantar la capa, ferlo servir de pretext pera alardejar la moda y 'l luxó dins d' aquet temps que 'l pá y la carn son als nuvols pera 'l pobre jornalero y no n' hi há prou de'l que 's guanya

per pagá 'l gas y 'ls lloguers.

Menos mal que aqueixas festas dels *Cresos* que n' hi há á cents donan vida á alguna industria, donan guany á algún comer. Empró, aqueix caudal que 's llenza per vanitat, pe 'l plaher, no fóra milló esmersarlo entre infelissos obrers que 's passejan per la Rambla ab las mans aquí al clatell per no trobar, tenint ganas de feyna, treball molt temps, y á casa séva 'ls esperan la quitxalla y la muller ab un pam de boca overta y roncantloshi ls budells?

No es trist que, ballantla grassa dins del *Liceyo* aquells cents, la ballin magre á la Rambla cada dia uns quants mifers?

*
**

Aquest any 'ls balls de máscaras diu que resultan molt frets, y ayualits, y que 's prepara un Carnestoltas beneyt sense ni una cabalgata, estudiantina, ni res, y que la famosa rúa trasplantada á n' el passeig de Gracia será una cosa sense solta, ni alicient.

La causa de la ruina del Carnaval diuhen qu' es perque á Espanya 'l Carnestoltas regna tot l' any, diariament; ja es un personatge .. endémich; ja dú careta en tot temps.

(Y guardarà de mentirme molta ;pero molta gent!)

PEPET D. L. CARRIL

ÍNTIMA

Voldria anar sempre ab ellas, mes ellas no m' volen, no ...

¿Cap hont son mas alegrías que jo no las veig en lloch?

Si cóm flór vaig y la cullo Trovo espinas ab dolor. ...

Si ab un bés la vull car arne, veig qu' hi fá brasset la mort ...

¡Dónchs hont son mas alegrías?
¡Sempre trist de sol á sol!

En mon cor sémpe una llágrima: sempre en mon cor la tristó.

Capficat sempre ab más penas hi ha qui diu, que só orgullós. ...

Y es, que sens humor contesto, es que 'l goig no n conech jo.

Prou voldria dú alegría, mes no 'm vol á son aprop. ...

Jo voldria anar ab ellas, mes, ellas no 'm volen, no

E. MOLAS.

Bona interpretació

—Mira que diu lo diari, que som analfabets...
¡Que deu volguer dir aquesta paraula?
—Jo 'm penso que vol dir «burros»

L' assistent del General

LA TOMASA

L' HOME TERRIBLE

AQUELL dia 'n Manel se llevá mes aviat que de costum, puig la son no li *concedia 'ls seus favors*, com tantas altrás voltas. Del seu pensament no s' apartava lo que la nit anterior li va dir la seva dona sobre la minyona nova. Aquell mati tenia de venir, y aixó consituía una notícia sensacional pera ell qu' era un gran *amateur* de las arts plásticas *femellen-cas* y etern adorador de las donas, sense distincions de categorías, puig tant se dedicava á la *dama principal* com á una raspa *tercer pis* ab *balconada* y *bons darreras*.

—Será guapa?—s preguntá. Y 'l recort de la seva antecessora se li acudí á la memoria, horroritzantlo. Era una vella més llej qu' un gos de presa, ab un farvelá per cara y *possehint* un nas que feya de conta-gotas ab heixura de apagallums. Per' xó es que fins que la dona no va despedirla no pará... la taula, lo que 's vegè obligat á fer durant l' *interregno*, fins que 'n van tenir un' altra.

Un cop va estar vestit, se dirijí pressós á la cuyna pera veure si podia fletxar á la *neofita*. Al entrar y veure devant d' ell una xicota preciosa, 'l cor li va fer un salt endevant y un altre endarrera, quedant-seli en lo mateix lloch. Com qu' ella no s' havia adonat de sa presencia, se posa á admirar en to's sos mes petits detalls aquella obra d' art é inconscientment va sortir de sa boca un *jole yá!* tan entussiasta qu' ella 's va girar espantada, pro al veure á ne 'n Manel li sonriguè graciosament.

—¿Cóm te dius?—li preguntá ell.

—Pepeta.

—Ja ho sabs be?

—A mi m' ho sembla.

—Donchs hauría jurat que 't deyas Roseta. Y ves qui no s' ho pensaría al veure un rostre tan bufò, y un cos tan mono...

Y no poguentse aguantar, li va donar un pessich á la cuixa, una cuixa més apetitosa que si fos de pollastre; pro en aquell moment van sentirse passos y 's vegè obligat á anarse 'n corrents pera que no l' *atrapessin*.

D' aquella escena 'n guardá eterna y dolsa impressió.

Pro per desgracia, no pogué repetirla; y no perque no fes tots els esforços possibles, puig quan ella 'ls hi servia 'l dinar á la familia, ell no perdía ocasió de llensarli tendras miradas, com home práctic en lo mecanisme *ocular*, pro sempre, ls ulls *jurídichs* y irritats de la seva dona li tallavan la *comunicació eléctrica*. Mes d' una nit va alsarse del lit, pera aná á tenir una *sentada* ó *ageguda* ab ella, pera declarar-li el seu amor, pro apenas havia posat 'ls peus... á la galleda *nocturna*, quan la seva dona li deya ab veu aspra y terrible:

—¿Ahont vas?

A menjar alguna cosa, puig tinch debilitat.

—¡Mentida! ¿Que 't creus que dormo?

—Es natural.

—Pro u y al llit.

Y 'n Manel obehía, puig á las horas no portava las calsas.

A la cuyna may mes pogué tornar' hi puig sempre hi trovava la sogra que li deya malhumorada:

—Veste 'n d' aquí que 't tacarás.

Pro la casualitat vinguè en son auxili. Un dia al anar á pujar l' escala, va trovar á la Pepeta tota seria y sofocada. Cuydadós li preguntá que tenia y ella l' enterá de que havia renyit ab el xicot. En Manel l' acariciá pera consolarla y ab accent melós en el que tenia gran co fiansa, li digué.

—No 't desesperis. Aquí tens lo meu cor pera que t' hi *entretinguis*.

Y aprofitant la foscor de l' entrada li doná dos ardents però s, abessantla ab passió. Pro á la meytat de son *travall*, aparesqué a la porta l' imponent figura d' un home alt y gros, ab els brassos creuhats y somrient d' un modo estrany.

—¡Lo meu xicot!—exclamá horroritzada la Pepeta.

Al sentir aixó, en Manel ss posá á corre escalas amunt semblantli durant lo *trajecte* sentirse sobre l' esquena tremendos cops-de-puny d' aquell gegantás.

Alló no podia continuar aixís. Era induptable que la Pepeta estava enamorada d' ell, puig n' hi havia donat mil provas; pro la dona per un costat, la sogra per l' altre y 'l xicot d' ella p' el darrera, eran terribles obstáculos que tenia de vencer. Y tingué una idea: convidarla á dinar á n' ella.

Y aixís ho convingueren abdós, aprofitant uns instants en que 's trovaren sols, quedant citats pera 'l diumenge següent á la tarde.

Al arribar lo dia desitjat, un cotxe 's va parar á la cantonada. Als pochs instants hi pujava la Pepeta seguida de 'n Manel, donant aqueix avants las senyas al cotxero del hótél ahont devia portarlos.

Pro 'n aquell moment la figura terrible del xicot d' ella se li aparesqué al seu devant y ab lo cor espantat cridá tremolós al cotxero.

—¡Al trot!

Y lo vehícul se posá en mobiment, mentres en Manel mirava per la finestreta per veure si l' home terrible 's posava al darrera del cotxe. Pero ab gran sorpresa vegé que se 'n anava en direcció contraria, semblantli qu' al estar devant de casa seva 's va ficar dins l' entrada. Y mes tranquilisat se va seure, mor-molant:

—Aqueix home semb'a ma conciencia.

Quan van arribar al hotel baixaren del cotxe y penetraren dins l' edifici, instalantse en un quartet reservat que ja li *reservavan*. Lo mosso 's presentá, serví l' arròs y 's retirá prudentment.

Un cop sols y després d' haver menjat lo plat que 'ls hi havían servit els dos comensals, *comensaren* á entregarse als mes dolsos esplays de l' ánima, lo qual durá al menys un quart. Vejent que 'l mosso no venia á partir lo resto del dinar, en Manel va picar de mans. Alashoras la porta s' obrí y aparesqué vestit de mosso y portant un pollastre rostit lo xicot de la Pepeta, y se 'ls quedá mirant ab sa eterna y tétrica rialleta. En Manel va alsarse al instant y 's dirijí á una porta que tenia al costat; pro al obrirla pera fugir, se li plantá al devant la seva dona

qu' estava al darrera, la qual va mirarlo ab sos ulls de fiscal Vejentse perdut apelá á un suprem esfors apartant violentment á la seva dona; pro darrera d' ella trová encare una barrera mes insuperable. Era la sogra que ab un garrot que duya li comensá á espolsar la roba, ajudada per la seva filla, no fent cas dels crits que feya éll.

Quan estigueren cansadas se l' endugueren d' allí per una orella, mentres ell plorava desconsolat al veure que l' home terrible s' assentava en son lloch pera acabar ab la Pepeta la escena per éll comensada, aprofitant lo dinar qu' éll havia pagat anticipadament.

ANTONI CANTALLOPS

POETAS

Hi han tres classes de poetas, molt diferentas las tres, l' una es bona, l' altre es mala, l' altra es p tior; no es res

I

Los de la primera colla, que, per cert, no es numerosa. tots escriuen los seus versos ab falicitat pasmosa. Com tenen talent, estudi, y preclara inteligencia, tots los géneros cultivan ab molt gust y molta ciencia. Pensaments grans y sublims, formas propias y adecuadas, rimas naturals y fácils, frasses novas y adornadas, tot en ells es magistral, y perfecció benehida, los seus versos tenen llum, los seus versos tenen vida. Son estrellas temptadoras de colossal hermosura que enjoyan de nostra patria la rica literatura. Y ab tot, los veuréu senzills sa vanitat es tan poca,

que per tots, plebeus y nobles, te un somris la seva boca.

II

La segona ja es mes gran, y aqueixa es la meva colla, tots ténen ilusions mil en lo seu cap qu' es una olla. Fer versos es son anhel mes com sa pensa es molt toscá, per lligar los pensaments s' han d' espremer molt la closca. Sas ideas son banals, molt rutinarias las formas, los termes bastant gastats y las frasses desconformas. Los seus versos en conjunt no tenen pena ni gloria, y cap d' ells enllustrará los fulls de la nostra historia. Pero ab tot, encar que siguin molt insipits y banals, al menys tenen també un merit, el de ser originals. Mes d' eixa colla ja alguns mostran l' orgull en los llabis, y ab tot y sé un tristos sebas se figuran ser uns sabis.

III.

Los de la colla tercera, qual número es elevat son los que engiponan versos ab mes gran facilitat. Ni els de la primera colla guanyan en llestesa á aquets, puig si aquells los fan depressa aquets ja... los troban fets Pensaments formas ideas, las d' ells son las de tothom, tot va segons lo que roban, ells hi posan sols... el nom. Dotats de una barra enorme y atrevits com els que mes, bó y dolent tot ho plagian y 's quedan trempats com res. Lo qual també te 'l seu mérit, encaro que sigui raro; el mérit al poch escrupol ó millor dit, al descaro. Y ab tot son los mes altius, son xichs y s creuen ser grans, y contemplan ab despreci y orgull á n' als seus semblants.

EMILI REIMBAU PLANAS

INTIMA

Al afamat poeta (sic) que promet molt, pro que per are no dona: NEMESI GIRBAU

GLOSA

Girbau, per mes que t' en digas, Girbau, *nemessi*, no sigas.

Ja t' enténch, poeta amich; tu, vols ferte popular; tu preténs que quan la mort ta vida n' hagi segát ressoni tou nóm pe 'l món, y els diaris xichs y grans publiquin necrologías de ta personalitat. ¡Ay Nemessi! No es tant facil com te pensas lográ aixó: No es robánt versos dels altres, y escribint al peu ton nom lo camí mes dret que t' porta á l' immortalisació. ¿No veus que fent aixó, ¡necí! l' unich sols que lograrás,

es guanyarte 'l nom de rata y algun tanto esgarriat? Girbau per mes que t' en digas Girbau, *neme si*, no sigas.

Si sents que t' crida la Fama, pren lo conçell que t' daré. Primerament buscas quartos, t' fás editor després, y un cop aixó ¡vinga escriurer! vinga fer versos.. dolénts, els imprimeixes, 'ls dónas y ¡prou! Dintre un any jó crech que 'l teu nom, amich Nemessi, á tots els números cénts se trovará, y si no 's trova será que efecte ja han fét. Els fabricants de melindros de monjetas y fideus

tindrán en las paperinas lo teu nom en motllo imprés; y si aixó fama no t' dava en tots los caps de carrérs posas un rétol que diga: "Nemessi Girbau, pretén guanyarse fama y voldría, que 'l publich en massa anés á comprarli 'ls seus travalls que ha publicat recentment. A mes de l' obra 's dará un duro als lectors".

Res més.

Si així ho fas, te 'n per segú que la fama ja la tens. Mes Girbau, si aixís no ho fás, *nemessi* sempre serás.

JOSEPH VILÀ ORTONOBES.

Don Joseph à Extremadura
y á Andalusia en Moret;
de las ovaciones rebudadas
n/ han quedado polt satisf...

A las portas del Congrès
no 'n pariéu de l' Argentina,
que á dins están enfeynats
fent barcos per la Marina.

Lo pastor

Lo dia ja naix,
L' aubada riallera
Besa castament
Lo cim de la serra.....
La brisa cantant
Mos dú joganera
Lo suau y dols perfum
D' hermosas floretas.....
Ascolta 'l murmull
Que fa la fonteta ...
Qu' hermosa, amor meu,
Es sa cantarella!
Anem cap al bosch

Ma dolsa amoreta
Qu' els altivols pins
Mos darán ombreta . . .
Y el marge florit
Qu' el riu petoneja,
De flors catifat
Joyós nos espera.....
Anem, dols amor,
Anem, amoreta.
Que 'l sol ja n' es alt
Y mos mena pressa.....
¡M' apar, amor meu,
Ohir de floretas,
Lo trist sospirar
Morintse d' enveja....!
¡Mes galana flor,

No he vist en la terra.. ..
No t' estranyes no
Que 's morin d' enveja! ..
Anem cap al bosch
¡Oh hermosa nineta!
Que 'l sol ja n' es alt
Y el remat n' espera.....
Que dols te 'l parlar
Per l' aymada seva
Lo gentil pastor
De las nostras serras....!
¡Tot ell es amor!
¡Tot ell es tendresa!
¡Ditxós qui com ell
Pot aymar sens treva!

ANTONI ROQUETA

LICEO

Dijous passat, tingué lloch l' última funció de la temporada d' hivern, haventla destinat la Empresa á benefici de la eminent artista Sra. Giudice.

Aquesta artista, durant lo transcurs de l' ópera *Aida*, que sigué la que cantá, se sentí sumament aplaudida, podentse convencer de las moltas simpatías que té en nostre públich filarmónich.

Además se vejé obsequiada ab richs y nombrosos regalos, ofrena de sos admiradors.

L' Empresa Bernis, tenía desitjos de fer prolongar la temporada fins al diumenje, qu' en aquet cas 'ns hauría tornat á deixar sentir al tenor Sr. Utor, pero la Junta de Govern tan exigenta com ella sola, li priva sos desitjos per necessitar l' escenari per lo ball que dona aquesta nit.

Are fins á la Primavera, probablement. quedará tancat y pera aquesta temporada s'ha aplassat l' estreno de l' ópera de Charpentier *Luisa*, que per las noticias que 'n tenim será un éxit.

ROMEA

Satisfactori éxit tingué la comedia del Sr. Bordas y Estragués, titulada *Paraula de rey*, sent una digna continuació de las festivas de dit autor, tenint molts punts de similitut en assumpto enredat y situacions cómicas á la seva anterior, *L' enredayre*.

Creyém que *Paraula de rey*, sense ser una obra notable, s' aguantará temps en los cartells y será ascoltada ab gust, sempre que 's representi.

La excusió sigué molt fluixa, observantshi falta d' ensajos.

Pera la setmana entrant está anunciat un saynete dels Srs. Capella y Boy. titulat *El dinar de boda*,

GRAN-VIA

Ha sigut tan extraordinari 'l éxit que ha obtingut la sarsuela *San Juan de Luz*, que l' Empresa s' ha vist obligada á repetirla tots los días y á donarne dugas representacions diarias de la mateixa.

Tan entussiasme ha sigut motivat per lo número del cançan que ballan ab verdadera *delicia* dels concurrents, las guapíssimas tiples Srtas Fons y Montere, acompanyadas dels *bellos* Ibañez y León.

Además ha contribuít en gran part al éxit de la sarsuela esmentada, las riquíssimas y elegants *toilettes* que presentan las mentadas artistas.

S' ha reproduhit *La revoltosa*, capolavoro de la Srta. Fernani, y que si no ha tingut tant éxit com en l' época de son estreno, ha sigut perque ja apenas pot ab la *particella* del mestre Chapí y á que lo resto del personal artístich que l' acompanya es molt fluix.

Pera demá está anunciat l' estreno de *Correo interior*, que fa temps se ve anunciant.

TIVOLI (Circo Equestre)

La *chanteuse* lluminosa de l' Olimpia de París Mlle. Zezzete es enlluhernadora per la vivor ab que 's reflectan damunt de son cos els més brillants colors de l' arch de Sant Martí.

L' electricitat fa el primer paper, perque la veu de la cantant es tan escassa y l' entonació tan feble, que desmereix l' efecte.

Ab motiu del Sant del Rey va promourers esvalot, per projectar son retrato, que 'l públich va esvalotar. Gracias á la foscó de la sala, no hí va haver culpables per agafar, com volían alguns.

En «Nino» es un atleta de forsa portentosa. Modern Sanson, fa esgarrifar els Kilos qu' aixeca, fins 1600, encare que sembla una mentida.

S' ha de veurer... per poguer' ho creurer.

Lo públich sempre content d'aquesta casa assistint diariament ab verdader goig.

Pera demá está anunciada una extraordinaria funció á benefici de las sis germanas Dainef, las que per tal motiu farán travalls nous.

Preveyém un plé.

UN COMICH RETIRAT

Positivista

—Pren aquesta flor, rateta;
la mes maca que coneix.
—¿Flors? Be está prou de brometa;
val més que 'm pagui un bistech.

Primer en Ramonet Escaler; després, en Marián Escriu, ara l' Antón Renau.

Tres sers estimats qu' ha perdut LA TOMASA sent jóves encare, quan de son talent podia esperarme fruyts sahonats.

Tots tres deixaren lo mon dels vius al acabar de traspasar los seus trenta anys.

Mes, si assombro va causarnos la mort del Escaler y de l' Escriu, mes gran nos l' ha causat la d' en Renau, qui, á mes de jove tenia un cos d' atleta; era tan robust y ferm que sembla impossible no hagi pogut resistir l' atach d' una malaltia, qu' avuy en dia es combatuda ab bastant éxit per la ciencia.

Diumenge passat fou enterrat 'l nostre bon amich, lo di buixant Renau, victima de la verola que 'l tingué vuyt días al llit.

Son caràcter dols, lo feya simpátich com á home, y sa bona ma y activitat extraordinaria 'l feyan admirable com á artista.

Acabém do perdre un company, un amich estimat de qui rebia la branzida 'l nostre periódich, y á dir veritat, deixa dos buyts: un en la nostra Redacció y un' altre en lo nostre cor.

Son recort viurá per sempre mes en lo nostre pensament.

¡Pobre Renau!

Qui havia de dirli que tenia de deixar tan prompte á sa esposa estimada y á son fill adorat.

¡Pobre Renau!

(Q. A. C. S)

✱

Prou 'ns semblava que l' exercici que practicava fa poch Miss Mina Alix en lo nostre Teatro de Novetats, llensantse en un automóvil desde respectable á altura y recorrent un cercle, era un extrém perillós, pero no creyam que la simpática ingleseta tingués lo perill tan á la vora.

Segons los partes de Madrit, Miss Mina fou llensada en lo Circo Parish de son automóvil, á causa de la ruptura de l' aparato, sufrint en la cayguda gravíssimas contusions.

Si aquesta miss mor, no pot culpase directament de sa mort á ningú; pera cal convenir en que la Societat moderna es ben salvatje, malgrat volguer passar per civilisada.

Sense l' exposició de la persona, hauria trovat sosso l' exercici de l' automóvil. Era precis l' alicient d' un cos humá que pogués reventarse en cas de qualsevol entorpiement ó ruptura del aparato.

✱

Lo tinent d' arcalde del districte segón Sr. Borrell y Sol, va anar l' altre dia á inspeccionar las brigadas de la seva demarcació y quedá esglayat

Diu qu' aquella colla de *travalladors* semblavan l' aplech de la mandra.

Lo Sr. Borrell y Sol va donar ordres pera que hi hagués una mica mes de brillo en la feyna.

Convindria qu' aquei tinent tingués imitadors, per veure si al fi logravam gosar d' una mica mes de netedat en los carrers, pero tot plegat no será res, porque encare que

per casualitat surti un *Sol* n' hi ha molts que, pagant "la Pubilla" se la buscan per l' ombra.

✱

Lo projecte de trasladar la festa Major de Barcelona al mes de Maig no ha agradat á ningú mes qu' als autors del projecte.

Veritat que 'l temps escullit sería magnífich; pero ha de comptarse en que l' afluencia de forasters sería escassa, puig los agricultors no podrian deixar las feynas del camp; mentres qu' en lo mes de Septiembre, acabada la brema y ab la butxaca plena de patacóns fan cap á Barcelona pera divertirse y provehirse de roba d' hivern.

Creyém que tots los industrials preferirán las festas per la Mercé.

✱

Pera avuy está anunciada junta general ordinaria en el Circul conservador que dirigeix D. Manel Planas y Casals.

Se diu que l' objecte de la reunió es lo de disoldre lo circul.

Nos en alegrém porque avuy en dia creyém qu' á Barcelona ja no quedan mes *conservadors* que 'ls fabricants de conservas.

✱

La matinada del divendres passat va morir en sa casatorre de Sant Gervasi, victima d' un atach d' assistolia l' antich Director del periódich *El Diluvio*. D Joseph Laribal, actual inspirador y propietari de l' esmentat periódich.

Lo Sr. Laribal, que cursant la carrera d' advocat, va ingressar en la administració de *El Telégrafo* arrel de *El Diluvio* fou mes tart Redactor d' aquell periódich, aixis com de *El Principado* que vingué á sustituir al *Telégrafo*, suprimit per decret de l' autoritat militar.

Dintre del periodisme 's feu notable per sa constant labor y en lo desempenyo del càrrech de jutje municipal, que li tou confiat, obrá sempre ab una delicadesa y un esperit de justicia que 'l feu mereixedor al aplauso de las personas honradas.

Quan compregué qu' un cambi de Govern podria posarli entrebanchs en lo desempenyo de son càrrech de jutje, va renunciar irrevocablement al mateix.

Lo Sr. Laribal, nascut en bressol humil, ha mort sent riquíssim; pero hi ha que consignar que sa fortuna ha tingut per base 'l treball y la sort, sense que hi hagin intervingut las baixas circumstancias que enriqueixen á molts homes.

LA TOMASA s' associa veritablement al dolor que experimenta la familia del finat y desitja á n' aquet un sossegat somni etern.

✱

Lo Sr. Llopart, industrial y ex concejal del nostre Ajuntament, vé preocupantse—y potser ab rahó—de que Barcelona posseheixi una casa de Correus y Telégrafos que respongui á las necessitat de la ciutat.

Fa cosa d' un any indicá la conveniència de que dita casa s' instalés al centre de la Plassa de Catalunya.

Molts periódichs, y entre ells lo nostre, combateren aquet projecte.

Ara 'l Sr. Llopart proposa que la Casa de Correus s' emplassi ahont s' aixeca avuy la estació de Sarriá. Trovém lo projecte mes viable; pero enteném que tractantse d' un

gasto crescut, es precis posar ben bé 'ls punts sobre las *ts*, pera que lo que ha de pagar l' Estat no tingués de abonar-ho al fi la ciutat de Barcelona.

No fora la primera vegada que pagaríam los plats trencats.

*

Al poeta Grilo li ha sigut concedida la gran creu de Alfons XII.

Sempre es una creu que vesteix.

Pero com que de fer ripis
aquet poeta en sab la prima,
mes valia que li dessin
un bon llibre de la rima.

*

Una miss de Nova York tan enemiga de las begudas alcohólicas, com don *Tiberio Avila* de las *corridas* de toros, va destrossar un quadro regalat al Ajuntament d' aquella ciutat, sols perque 'l donant era un fabricant de cervesa y alcohol.

Si aquesta miss sandunguera
s' arriba á topá ab Noé,
com á primer bebedor,
no 'n deixa tripas ni ré.

*

Ha sigut assaltada per síes lladres la casa del rector de Rincorreo.

Los malfactors amarraren en sos llits respectius al capella, á sa majordona y á una criada, y de vant dels amarrats se menjaren una bona racció de formatje y feren llarchs tragos al objecte de fer burla de sas víctimas.

Aquet fet criminal es de lo més vulgar que puga donarse però també ho es lo que un sacerdot tinga majordona y criada, y no puga lliurar-se ab tot y la seva representació de las malifetas humanas.

*

L' altre dia va ingressar al *chalet* del carrer d' Amalia un pobre que va agredir á un municipal que li manava que 's retirés de la via pública.

Al entrar en la presó l pobre y ser registrat, com de costum, se li trovaren amagats entre drapots y papers, sis bitllets de 100 ptas en una butxaca y quatre de 50 en un altra; deu bitllets de 50 ptas. en una butxaca de la hermillilla; quatre també de 50 andoias en una butxaca dels pantalons y ademés nou duros en monedas de cinch llauinas y un grapat de plata y calderilla' per no haver de des-cambiar.

Ab tot y portar aquest *lastre* no volgué anar al departament de pago, aconsolantse de fer cap al pati de la *Guardunya* com lo més humil *mossega*.

Vetaqui un home que, si té cap contrarietat, farà casa.

Receptas útiles

Si no vols que las moscas t' atormentin
mentres fassi caló,
posat sempre d' esquena á la claró.

* * *

Quan un cadavre hi haji á casa teva,
vinagre alcanforat tira en un ferro
que rohent sigui y fesho sense treva
hasta que vingui l' hora del enterro.
Molt bon desinfectant ab aixó 's logra,
y mes encare si 'l difunt es sogra.

RAMPELLS

La Tardor

Tot es trist y fatídich; la Natura
decau visiblement de sa grandesa;
de sas galas y flors del tot despresa
dels temps primaverales no 'n té figura

Los vents de la tardor per la planura
de fullas per l' arbreda ne fá estesa
y empeny sens direcció y ab lleujeresa,
fins que trovan redós que las detura.

Y en furia vá batent balcóns y portas,
la halanada feresta d' ivermada,
las flors en lo jardí restan collortas,

Y 'l vent esfrehidor encara murmura,
los afectes asprius de la gelada.

¡Quants cossos portará á la sepultura!

PEPET DE VILAFRANCA

Correspondencia

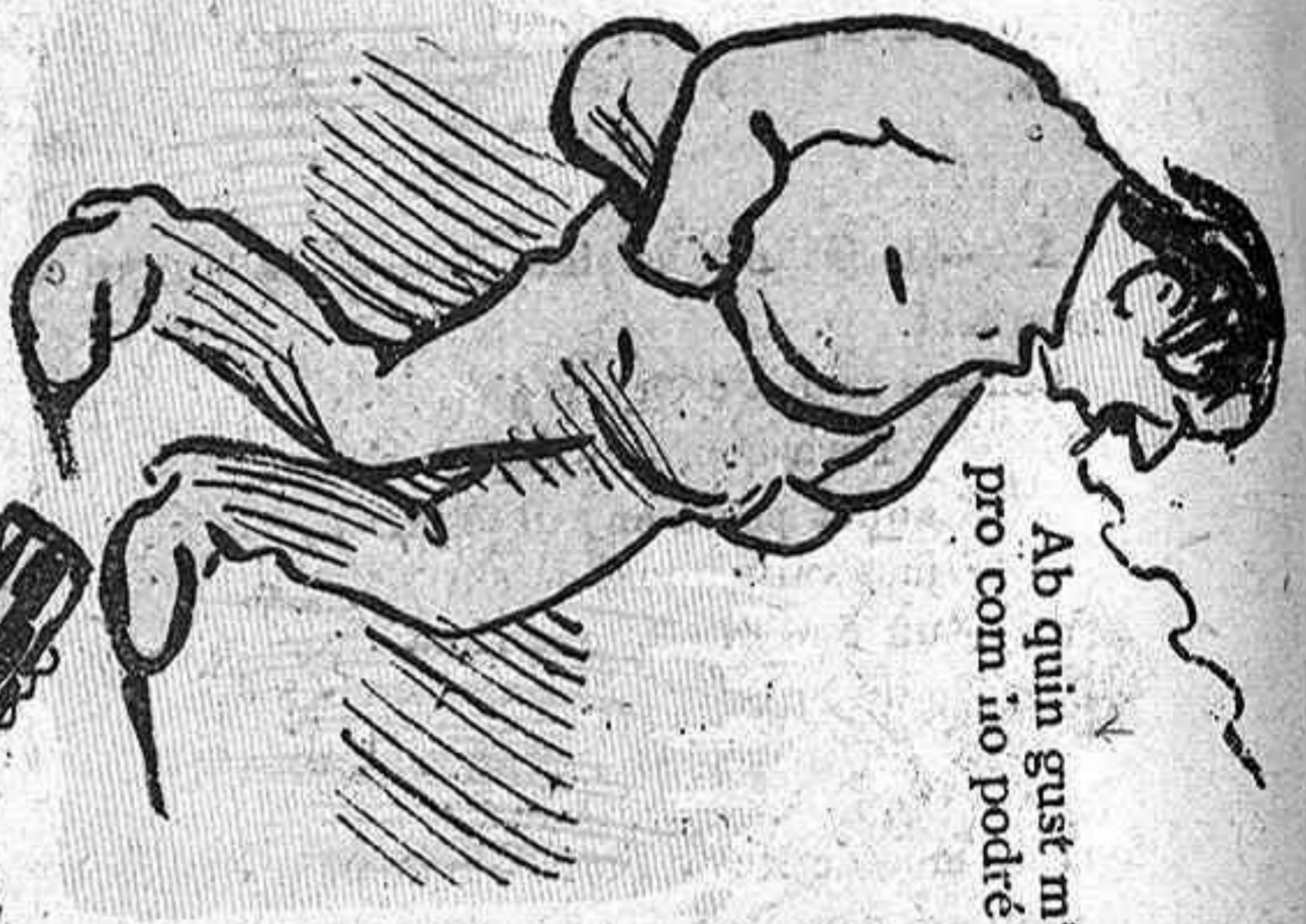
Fray Meló; Anirá.—J. C. la-do: Fill meu, la lectura del seus versos, m' ha parat la digestió. Si estich malalt vosté 'm pagarà metje y medicinas - Isidro Vendrell: D' assumpto no es lleig, pero está mal desarrolat =Eliás Juliana: Lo mateix li ha passat á vosté ab lo seu estirabot del *borni*. A veure si me l' envia arreglat.—Estorer de la Ronda: No sé á quina poesia 's refereix. Lo altre ja ho anirém publicant si tenim vida y salut.—Paco Fabrés: ¿Que li he fet jo, pobre de mi, per enviar-me versos tan dolents! Preferia un trago de sulfumant.—Nemessi Girbau: Vaja Nemessi, no siga ne. Miri que de la homeopatia dirne *monpatia*, ja es una broma massa pesada. A un amich com jo, se li tenen altrás atencions —Pere Mont: ¡Vatua 'l mon! ¿D' a xó 'n diu un sonet, vosté? Donchs jo 'n dich un so-brüt.—Eliás Juliana: Ara trovo un altre travallet de vosté, pero vegi si es casual qu' es lo mateix que m' envia l' amich Nemessi Girbau, ab l' única diferencia que vosté de l' homeopatia no 'n diu *monpatia*, com ell, sinó mo-ho petia ¡Ja son un bon parell de caps de brot! —E. Molas; Gracias; ja estava cansat de donar carabassas.—A. Ribas, Ll.; Lo de vosté també fa per casa.

LITOGRAFIA BARCELONESA

SANT RAMÓN, 6. - BARCELONA

Prima

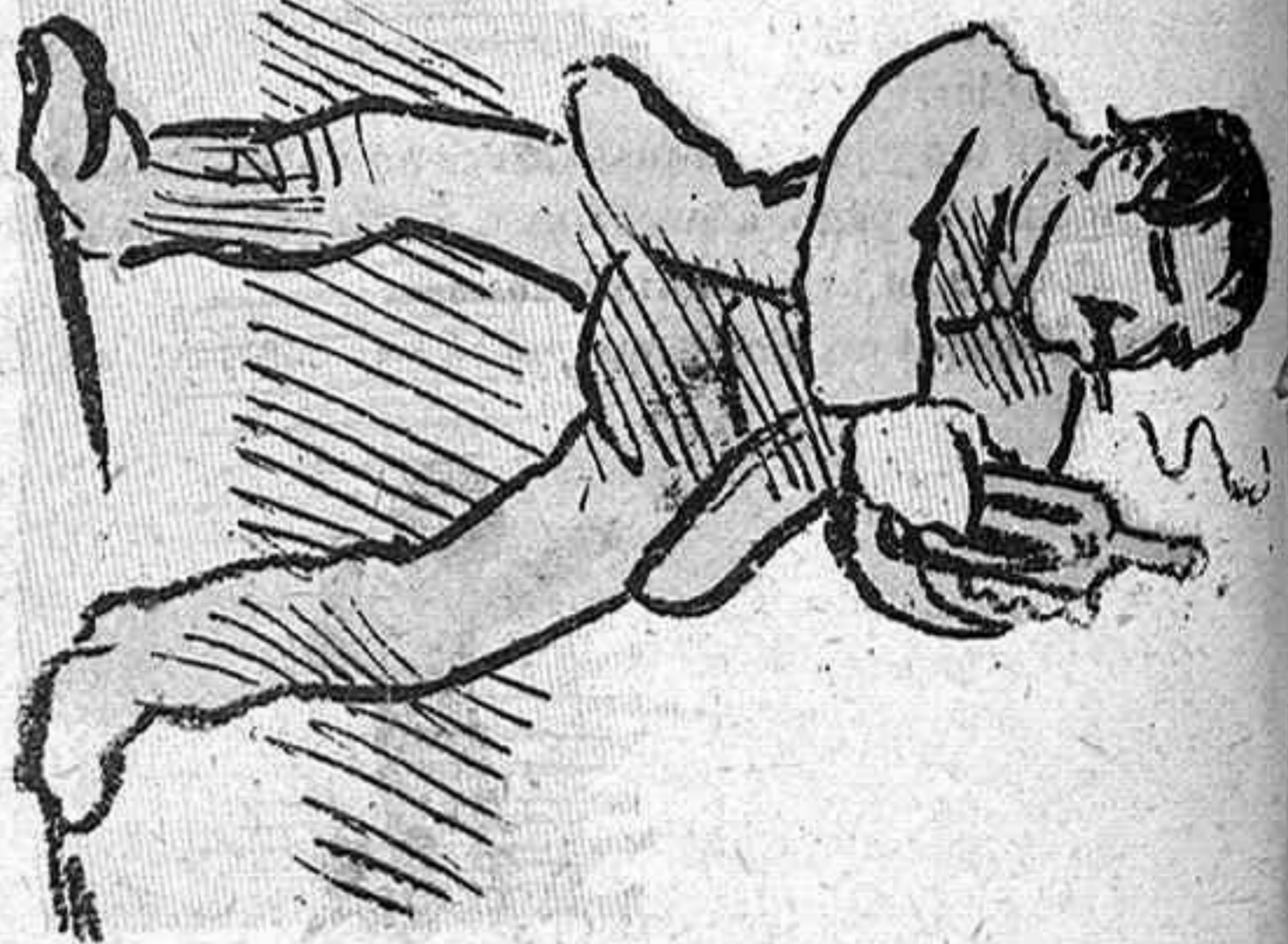
Ab quin gust m' escalfaria,
pro com iio podré lograr.

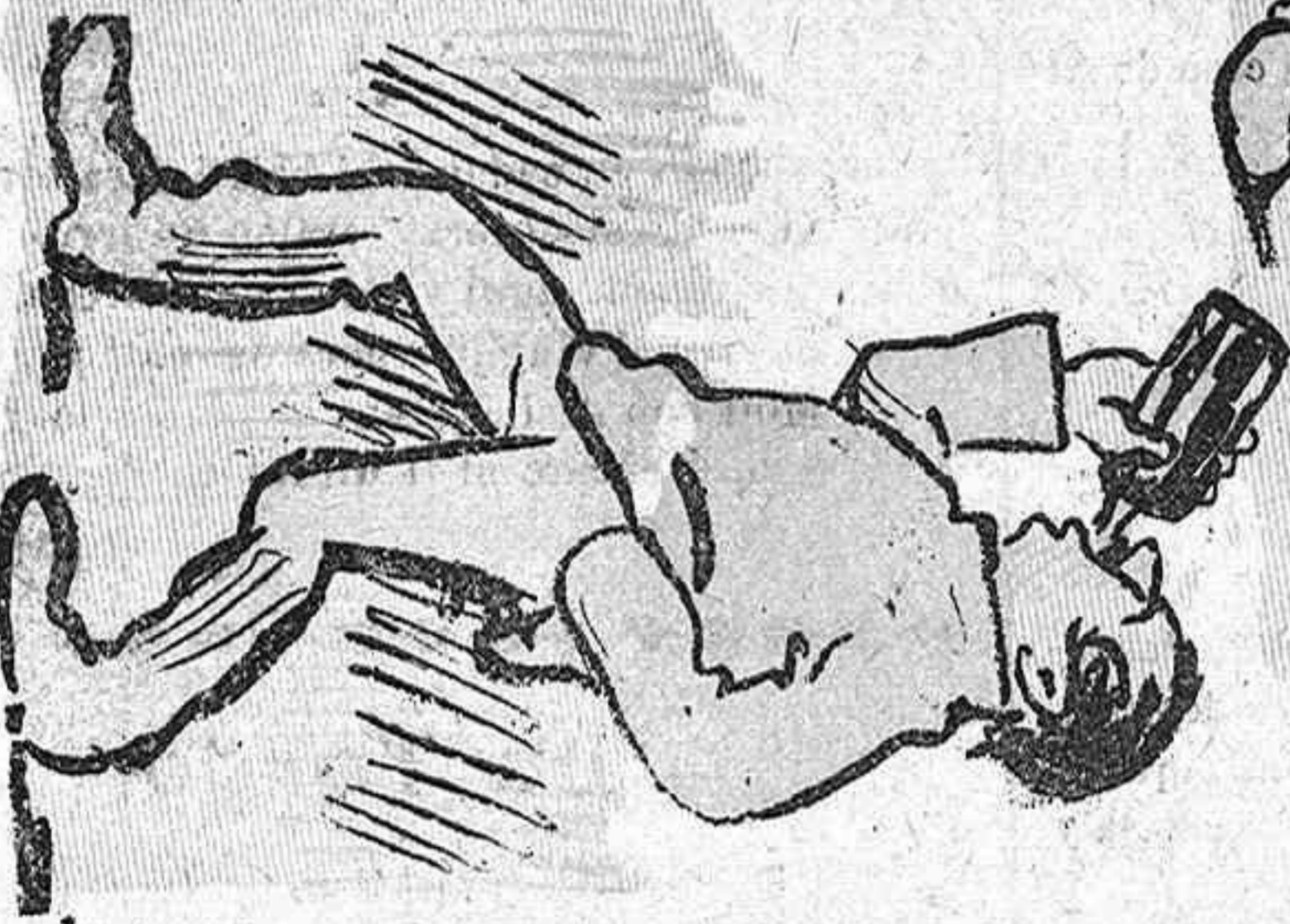
Potsé una mica de rom.
¡Sublime! ¡Piramidal!

Be; pero ara, ahont lo cremo,
Perque aixó té de cremar.

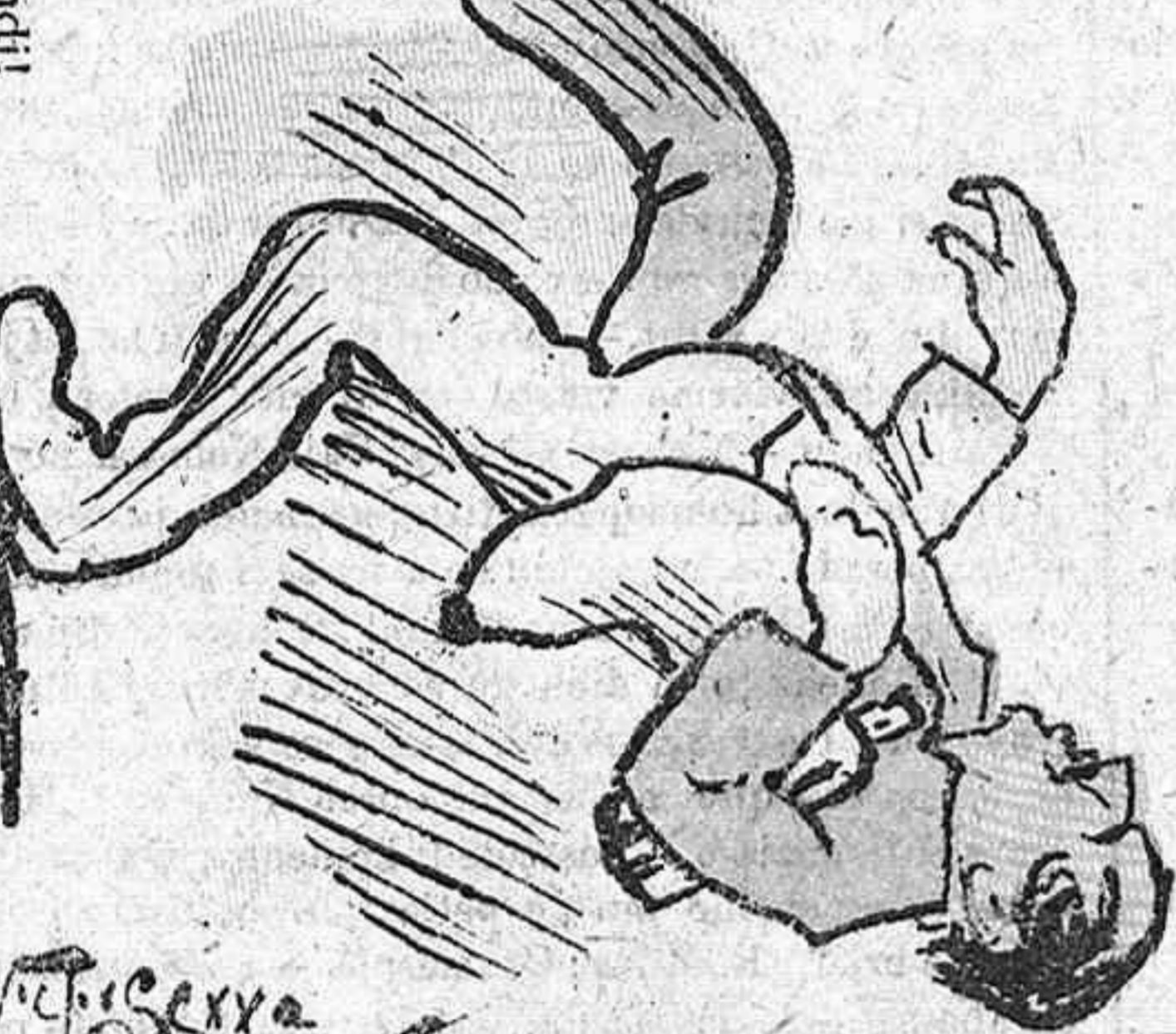
¡Calla! Una idea. Magnífich.
Lo sistema no va mal.

¡Ay, que 'm sento ja un incendi!
Tal vegada hauré abusat...

Vaja, té; no m' hõ pensava
y ja ballo 'l cake-walk.

VICTOR GEXYA